

Onderhuids

Catriona Ward bij Boekerij:

Het laatste huis

Zonnewijzer

Onderhuids

Catriona Ward

ONDERHUIDS

Vertaald door Mariëtte van Gelder

ISBN 978-90-492-0332-0
ISBN 978-94-023-2327-6 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Looking Glass Sound*
Vertaling: Mariëtte van Gelder
Omslagontwerp: Steve Panton, bewerkt door DPS Design & Prepress Studio
Omslagbeeld: © iStock
Auteursfoto: © Robert Hollingworth
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2023 Catriona Ward
© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Edward Christopher McDonald

De Messenman van Whistler Bay

Uit de ongepubliceerde memoires van Wilder Harlow

Juni 1989

Ik kijk naar mezelf in de badkamerspiegel en denk aan liefde, want ik ben van plan deze zomer verliefd te worden. Ik weet niet hoe of op wie. De stad om ons heen is een benauwde, plakkerige troep. Er moet toch iemand in New York zijn die... Zag ik er maar niet zo raar uit. De liefde hoeft niet eens beantwoord te worden, ik wil gewoon weten hoe het voelt. Ik grimas naar de spiegel: ik klap mijn onderlip helemaal om zodat de binnenkant naar buiten komt. Dan trek ik mijn onderoogleden naar beneden zodat je het rood ziet.

‘Hallo,’ zeg ik tegen mijn spiegelbeeld. ‘Ik hou van jou.’

Mijn moeder stormt de badkamer in zonder te kloppen en ik slaak een gil. ‘Mam! Privacy!’ Een kakkerlak komt geschrokken achter de leidingen vandaan en rent over de gebarsten tegelvloer, snel en in een kaarsrechte lijn, alsof hij aan een nylondraad wordt voortgetrokken.

‘Als je privacy wilt, moet je de deur op slot doen.’ Ze pakt me bij mijn arm. ‘Kom op, aapje. Groot nieuws.’

Ze sleept me mee naar de woonkamer, waar de airco brult als een leeuw. Pap heeft een vel papier in zijn hand. ‘Het testament is afgewikkeld,’ zegt hij. ‘Het vakantiehuis is van ons.’ Het papier trilt; ik weet niet of het door de airco komt of doordat zijn handen beven. Hij ziet er doodmoe uit. Goed en slecht kunnen als hetzelfde voelen, denk ik, als ze maar hevig genoeg zijn.

Pap zet zijn bril af en wrijft in zijn ogen. Oom Vernon is in april overleden. Pap hield heel veel van hem. Hij gaat hem elke zomer opzoeken – nou ja, dat dééd hij. Wij gingen nooit mee.

‘Vernon is een chagrijn,’ zei pap altijd. ‘Hij heeft het niet zo op vrouwen en kinderen.’

Oom Vernon was de laatste van die kant van zijn familie. Wij Harlows zijn niet zo goed in oud worden, dus oom Vernon heeft het beter gedaan dan de meesten: hij heeft de zeventig gehaald.

‘We moeten het meteen in de verkoop gooien,’ zegt pap. ‘Nu het nog lekker zomerweer is. Dat weet ik wel.’ Dat weten we allemaal wel. Het regent aanmaningen.

‘Weet je wat?’ zegt mam. ‘Laten we er eerst zelf naartoe gaan, oké? Voordat we het verkopen.’

‘Wat?’ Pap blijft zijn bril maar afvegen. Zijn ogen zijn rood en naakt.

‘Laten we vakantie nemen,’ zegt mam. Ze strijkt een denkbeeldige lok haar achter haar oor, een teken van opwinding. We hebben geen vakantie meer gehad sinds dat uitstapje naar Rehoboth Beach toen ik zeven was. ‘Wat zeg jij, Wilder?’

‘Dat zou leuk kunnen zijn,’ zeg ik aarzelend. Het strand klinkt als een goede plek om verliefd te worden. Daar komt nog bij dat als we vakantie nemen, mijn pa en ma misschien een keer ophouden met ruziën. Ze denken wel dat ik het niet hoor, maar ik hoor het. ’s Nachts klinkt een bepaald soort fluisteren harder dan schreeuwen.

‘Je hebt een vakantie verdiend, aapje,’ fluistert ze. ‘We zijn heel trots op je.’ Het telefoontje kwam gisteren: Scottsboro Prep verlengt mijn volledige beurs. Ik liet me door haar knuffelen. Wat zij niet weet, is dat het tegen het eind van het schooljaar tamelijk ellendig werd op Scottsboro. Ik stond op instorten. Ik liep zo snel als ik kon naar de lessen om niet in de gang door anderen staande gehouden te worden en ik nam een boek mee naar de eetzaal zodat niemand mijn blik kon vangen. Zo kon ik tenminste doen alsof ik niet hoorde wat ze over me zeiden. Mijn handen werden rood en beurs van het uitwringen van kleren, stropdassen die doorweekt waren van het wc-water en bleek, soms andere dingen.

Dankzij mijn beurs kan ik naar Scottsboro, een heel dure school. Ik

hoef het alleen nog maar een paar jaar vol te houden. Het moet toch een keer afgelopen zijn. Gewoon volhouden, zeg ik telkens tegen mezelf, in mijn hoofd. Ik ga studeren en daarna wordt alles anders. Ik ga boeken schrijven.

Ik vertel mijn ouders niets over wat er op Scottsboro gebeurt. Dat zou het nog erger kunnen maken tussen die twee.

Op een vroege warme ochtend in juni die weer een bloedhete dag voorspelt, vertrekken we uit de stad en rijden door de bossen. We bewegen ons terug door de seizoenen, door de tijd; hoe verder we naar het noorden rijden, hoe priller en koeler de zomer wordt.

In de namiddag laten we de snelweg achter ons. Het gras wordt hoog en groen. Ik zie wilde bloemen die ik niet ken en ik hoor krekels. De warme wind is zilt.

Bij het vallen van de avond stoppen we aan de voet van een grazige heuvel met een grindpad. Het huis is erop neergestreken als een meeuw op het klif. We lopen zwetend door het groen omhoog, met koffers die sporen trekken in het ruige gras. Om het huis heen staat een wit tuinhek met een poort. Het huis zelf is wit gepotdekseld met blauwe luiken en ik denk: ik heb nog nooit iets gezien wat zo gaaf is, zo perfect. Op de veranda liggen rijen schelpen en boven de deur hangt kronkelig, zilvergrijs drijfhout. De bladeren van de suikerdoorn fluisteren, en daaronder klinkt een ijle jammerklacht, een lange, schrille noot als vals gezang.

Het is voor het eerst dat ik het hoor, het fluiten waarnaar de baai is vernoemd. Het klinkt naar al die wezens waar je niet in zou moeten geloven: zeemeerminnen, selkies en sirenen.

Ik schrik op van mijn moeders hand op mijn schouder. ‘Kom mee naar binnen, Wilder,’ zegt ze, en dan dringt het tot me door dat ik daar maar stond, met mijn mond open.

‘Wat is dat voor geluid?’ Op de een of andere manier lijkt het vanuit mijn binnenste te komen.

Pap, die net de sleutel in het slot heeft gestoken, kijkt om. ‘Het zijn

de kiezels op het strand. De vloed heeft ze geërodeerd, er gaatjes in gemaakt, een beetje zoals in een blokfluit, en als de wind vanaf zee komt, fluit die erdoorheen. Gaaf, hè?’

‘Het is spookachtig,’ zeg ik.

‘Nu je het zegt,’ zegt pap peinzend, ‘zoals ze oom Vernon hebben aangetroffen, was ook spookachtig. Hij zat op die kiezels die om hem heen floten, voor zich uit starend. Alsof hij voor zijn tijd was weggenomen, doodgefloten door Whistler Bay...’

‘Lul,’ prevel ik terwijl ik achter hem aan naar binnen loop. Ik weet dat oom Vernon in het ziekenhuis is overleden aan een hartinfarct.

In het huis is alles kaal, wit en blauw, als een door de zee schoongespoelde kust. Mijn kamer heeft een rond raam, als een patrijspoort, en er staat een smal bed met ruwe wollen dekens erop.

‘Hou de ramen ’s nachts dicht,’ zegt pap. ‘Er zijn wat inbraken geweest in de omgeving. Ik zal morgen sloten gaan kopen.’

‘En pas op in het water,’ voegt mijn moeder er gespannen aan toe. ‘Er verdrinkt bijna elk jaar wel iemand.’

‘Ja, moederlief.’

Ze geeft me een tik op mijn arm. Soms wordt ze boos als ik vrijpostig doe, zoals zij het noemt, maar meestal vindt ze het wel leuk.

Ik zet de patrijspoort open en laat me in slaap sussen door het geluid van de stenen en de zee.

De volgende ochtend ben ik eerder wakker dan mijn ouders. Zodra ik mijn zwembroek aantrek, merk ik dat hij veel te klein is. Ik ben flink gegroeid sinds vorige zomer. Ik heb er niet aan gedacht toen we uit New York vertrokken. Ik trek dus een onderbroek en teenslippers aan, pak een handdoek en glij door de achterdeur naar buiten.

De rode bol van de ochtendzon laat de laatste mist boven de zee vervliegen. Ik loop het pad af, met de handdoek over mijn schouder, en hoor het grind onder mijn slippers knerpen.

De kiezels op het strand zijn al warm van de zon. Ik doe mijn bril af en leg hem voorzichtig op een rotsblok. In een opwelling trek ik mijn

onderbroek ook uit en loop naakt de zee in. Het water neemt me in zijn glazige greep. Heel even vraag ik me af: gevaarlijke stroming? Maar de zee is kalm en koel. Het is als thuiskomen. Ik denk: ik ben een zeemens en ik wist het niet eens. Zelfs onder water hoor ik de wind nog in de stenen zingen. En ik hoor ook iemand roepen. Ik kom proestend boven en voel het water van mijn hoofd druipen.

Er staan een jongen en een meisje op het strand. Ik denk dat ze van mijn leeftijd zijn. Zij draagt een tuinbroek en een grote hoed met een slappe rand. Ze heeft dieproude haar, een bijna onnatuurlijke kleur, als bloed. Ze draagt een mannenhorloge om haar pols, goud en lomp. Doordat het zo groot is, lijkt haar pols heel dun. Ik denk: prut, dat is snel, want ik ben nu al verliefd op haar.

Ik zie wat ze vasthoudt: een stok met mijn onderbroek aan het puntige uiteinde. Ze trekt vol weerzin haar neus op. 'Wat voor smeerlap laat zijn ondergoed nou op het strand slingeren?' Haar minachting past precies bij haar accent; ze is Engels. Niet van het zonverbrande soort dat te hoop loopt op Times Square, maar van het soort waarvan ik dacht dat het alleen in films bestond. Deftig.

De wind vult mijn onderbroek en laat hem opbollen. Heel even lijkt het alsof ik er nog in zit, onzichtbaar, spartelend, vastgepind.

'Hé,' zegt de jongen. 'Hij wist toch niet dat er meer mensen waren?' Is hij ook Brits? Hij is lang met een relaxte, open uitstraling. Zulke jongens krijgen de meisjes, denk ik. Als om die gedachte te bevestigen legt hij een hand op de rug van het meisje. 'Geef terug, Harper.'

Harper. Het lijkt een vreemde naam voor een Brits meisje, maar hij past wel bij haar. Misschien lezen haar ouders veel.

Ze zwaait de stok onwillig zijn kant op. Hij trekt zijn shirt uit, plukt de onderbroek van het uiteinde van de stok en waadt het ondiepe in. Hij lijkt er niet mee te zitten dat zijn korte broek nat wordt. 'Blijf daar,' roept hij. 'Ik kom naar jou toe.' Hij zwemt met lange, trage slagen naar het midden van de kleine baai, waar ik dobber. 'Alsjeblieft.'

Nee, niet Brits. Hij reikt me mijn onderbroek aan en zwemt terug naar het strand. Ik hannes met de onderbroek, waar mijn voeten ach-

ter blijven haken, en begin dan aan de eindeloze zwemtocht terug.

De jongen zegt iets tegen het meisje en ze lacht. Ze lachen me uit, denk ik een beetje angstig, maar hij legt weer zacht zijn hand op Harpers rug en draait haar om, naar het land wijzend, naar iets op het klif. Ik begrijp dat hij zich weer over me ontfermt, dat hij zorgt dat ik ongezien het water uit kan komen.

Ik duik in elkaar, rillend, met mijn handdoek om me heen. Vanochtend dacht ik dat deze plek iets bijzonders had, maar het is niet waar. De wereld is overal hetzelfde. Het lijkt overal op school.

‘Tot ziens,’ zeg ik, en ik loop terug over het pad. Ik voel hun ogen in mijn rug en struikel op de helling. De kiezels fluiten boosaardig en ik haast me weg van de blikken en het geluid, die een geheel lijken te vormen. Ik ga meteen naar binnen en blijf daar tot lang nadat ik ze vanaf het strand langs het huis heb horen lopen, lang nadat het geluid van hun voetstappen de heuvel af, naar de weg toe, zijn verstomd.

Ik vraag me af wat ze hebben samen, of ze met elkaar gaan, of ze ‘het’ misschien doen. Ik weet niet genoeg van ‘het’ doen om het te kunnen bepalen. Hij raakt haar met een achteloos zelfvertrouwen aan, maar ze gedroegen zich niet romantisch naar elkaar toe, niet zoals ik door de films ben gaan verwachten.

Ik was van plan hier elke dag in mijn dagboek te schrijven, maar ik wil niet vastleggen wat er vanochtend is gebeurd. Ik was mijn gezicht eindeloos met koud water voor het ontbijt zodat pap en mam geen gezwollen ogen of andere sporen van tranen zullen zien.

Ik heb zo’n heimwee dat het bijna tastbaar is. Ik denk aan mijn vaste plekje in de bieb in de stad, bijna aan het eind van zo’n lange tafel, in een kring van warm licht van een van die lampen met hun groenglazen kappen. Iedereen helpt je dingen te begrijpen, daar.

‘Kom op, knul,’ zegt mijn vader. ‘Eropuit, dat is goed voor je. Je kunt niet de hele vakantie in je kamer zitten kniezen.’ Ik ga dus met hem mee naar Castine, inkopen doen. Wat moet ik anders?

Terwijl ik wacht tot hij klaar is bij het postkantoor, kijk ik mistroos-

tig naar de balen kippenvoer die op stapels bij de dorpswinkel liggen en drentel de hoofdstraat in. Het is soms eenzaam om met je ouders te zijn.

Een pick-up remt met gierende banden aan de overkant van de straat, bij een vrolijk wit-met-blauwe winkel. VERSE VIS, staat er op het uithangbord. De pick-up is gehavend en roestig, met slecht uitgedeukte butsen van botsingen. Vast een drinker, zeg ik wijs tegen mezelf. Er valt me een zin in. *Zeelucht laat verf bladderen, en tast de geest ook aan.* Misschien schrijf ik hem later op.

Een magere man in een tanktop stapt uit de cabine. Hij gaat aan de gang met koelmatten en kratten, en even later bereikt de kostelijke geur van verse vis me. Ik kijk geboeid naar de man. Hij is zo één met zichzelf, zoals hij de pick-up met snelle, gedecideerde bewegingen uitlaadt en af en toe een sliert bruin vocht in de goot spuugt. Een man van de zee, denk ik. Zijn verweerde huid is zo tanig als schoenleer, maar zijn ogen zijn diepblauw, opvallend in zijn gegroefde gezicht. Ik stel me voor dat hij aan het water woont, in een houten keet die zilver is gebleekt door de zon en het zout, en dat hij elke ochtend voor het krieken van de dag met zijn boot de zee op gaat. Hij heeft ooit iets tragisch meegemaakt, dat weet ik zeker. Hij heeft het ongepolijste, trieste uiterlijk van een cowboy in een western, maar hij is een zeecowboy, wat nog cooler is. Ik duik de schaduw van een steegje in. Ik wil niet op staren betrapt worden.

Er rinkelt een bel en er komt een jonge vrouw uit de blauw-met-witte winkel die de man vriendelijk begroet. Hij knikt terug. Haar ogen zijn gezwollen en haar neus is rood. Ze heeft gehuild, besef ik, en ik voel een diep medeleven opwellen, maar ze kan ook verkouden zijn. Ze snuit rumoerig haar neus en propt de papieren zakdoek weer in haar zak. Ze loopt met de kratten door de deur met de rinkelende bel en brengt ze leeg terug, bungelend aan haar hand. De bel begeleidt haar komen en gaan zwierig. Het is geen koutje; ze heeft echt gehuild. Ze huilt zelfs nog. Er blinken verse tranen op haar gezicht. Ze bet ze met kleine bewegingen.

‘Sorry,’ hoor ik haar tegen de visser zeggen, alsof ze hem op de een of andere manier beledigt. De man knikt goedmoedig. De wereld is vol verdriet, lijkt zijn zwijgen te zeggen. Misschien zijn ze geliefden geweest, denk ik opgewonden. Misschien is hij bij haar weggegaan.

Wanneer de inhoud van alle twaalf kratten binnen is, overhandigt ze hem een bundel bankbiljetten. Hij neemt ze aan en loopt terug naar de pick-up. Wanneer ze voor de laatste keer de winkel in loopt, valt de papieren zakdoek waarmee ze haar tranen heeft gedroogd uit haar zak. Hij moet het vanuit zijn ooghoek hebben gezien, want hij draait zich snel om, raapt hem op voordat de wind hem kan meenemen en stopt hem in zijn zak. Ik voel hoe attent het is, zijn daad van nederigheid, het oprapen van de zakdoek voor het huilende meisje en hem meenemen, zodat hij niet door de straat naar zee kan waaien.

Alsof hij mijn ogen voelt, kijkt de man om zich heen. Hij tuurt langzaam de straat af en wanneer hij me ontdekt, glimlacht hij gemuseerd. ‘Hé,’ zegt hij. ‘Voor wie verstop jij je?’

Ik kom verlegen het steegje uit.

‘Wil je meerijden? Me helpen de volgende lading van de kade te halen?’

Hij wijst op een achteloze, gemoedelijke manier naar de passagiersstoel. De mensen hier lijken weinig te zeggen, maar graag goede daden te doen.

‘Ik kan niet,’ zeg ik spijtig. ‘Ik moet op mijn vader wachten.’

Hij knikt bedachtzaam en stapt dan in de cabine van de pick-up, die bulderend weggrijdt, de straat uit, naar de zee. Nu heb ik spijt dat ik niet met hem mee ben gegaan. Het was leuk geweest om de haven te zien.

Iemand zegt ‘boe!’ en ik maak een sprongetje van schrik.

De jongen van het strand zegt: ‘Wat was jij snel weg, laatst.’ Hij ziet er nog relaxter en goudblonder uit dan in mijn herinnering. ‘Ik ben Nat,’ zegt hij. ‘Nathaniel.’

‘Net als Hawthorne?’

‘Ik heet Pelletier van mijn achternaam.’

‘Ik bedoelde Nathaniel Hawthorne, de schrijver.’ Ik zie zijn verlegenheid en vervolg snel: ‘Ik ben Wilder. Het is een rare naam. Zeg maar Will.’ Ik heb al een tijdje zin om ‘Will’ uit te proberen.

‘Nee joh, het is cool. Een naam voor een worstelaar of zo. Jij bent *wild*, maar ik ben *wilder!*’ Hij ontbloot grauwend zijn gezonde witte tanden. Het past niet bij zijn vriendelijke gezicht.

‘Ik ben Wilder,’ herhaal ik, en het klinkt eigenlijk niet gek, zoals hij het zegt. Net iets uit een toneelstuk.

Hij stompt me zogenaamd boos tegen mijn arm en ik lach en hij grinnikt. ‘Let maar niet op Harper,’ zegt hij. ‘Die is zo rijk dat ze geen manieren hoeft te hebben.’

Ik lach weer, want hij lijkt een grapje te maken, maar ik denk: ze leek echt geen manieren te hebben.

‘Heb je zin om later met ons te zwemmen? We gaan in de namiddag. We maken een vuurtje, gaan op het strand zitten.’

Ik aarzel. Ik wil het wel, maar ik vind het ook spannend. Ik weet niet goed hoe ik met mensen moet praten.

Net als ik nee tegen Nat wil zeggen, komt mijn vader het postkantoor uit en wenkt me.

‘Ik moet gaan,’ zeg ik.

‘We komen om een uur of vijf uur naar de baai,’ roept hij me na, en ik ben dolblij dat hij vriendschap lijkt te willen sluiten, maar ook van mijn stuk gebracht omdat het allemaal buiten mij om geregeld lijkt te zijn.

Ik ga niet met ze hangen, ik weet wel beter. Als ze komen, zeg ik dat ik het druk heb.

Nat, Harper en ik zitten op het zand, zwijgend en een beetje ongemakkelijk, naar de eb te kijken. Het natte zand van de baai is glibberig en grijs. Het is obscene, als ingewanden, een oppervlak dat niet blootgelegd zou mogen worden. Achter ons op het strand rookt het vuur halfhartig. We blijken geen van drieën goed te zijn in fikkie stoken. Harper ziet er nog mooier uit in dit lange, lage licht. Ze heeft het gave,

hoekige gezicht van een elfje of een doortrapt kind, denk ik, en ik zou het meteen willen opschrijven om het later te kunnen gebruiken. Ik voel dat iets in mijn broek in beweging begint te komen en daarna kijk ik welbewust niet meer naar haar. Ik voel haar aanwezigheid naast me, zo warm als een kleine zon.

‘Sorry dat ik me zo heb misdragen laatst,’ zegt Harper.

‘O, geeft niet,’ zeg ik, op mijn hoede. ‘Ik bedoel, het was maar een dolletje.’ Dat is altijd het beste om te zeggen tegen mensen die je kunnen kwetsen. Het haalt de druk van de ketel.

‘Nee, het was vals. Ik heb van die buien. Ik probeer me in te houden, maar het lukt niet altijd.’ Ze zwijgt even. ‘Het was ook een beetje verwarrend; je hebt heel bijzondere...’ Ze maakt haar zin niet af, en ik heb medelijden met haar; ze probeert niet nog eens onbeschoft te doen.

‘Ik weet het,’ zeg ik. ‘Ik hoor het continu.’

Mensen vormen zich snel een oordeel over me op basis van mijn uiterlijk. Ik heb grote ogen, wat goed zou moeten zijn, maar ze zijn té groot, als van een galago. En ze zijn licht. Zo licht dat het zelfs moeilijk te zeggen is wat voor kleur ze hebben. Ze gaan bijna naadloos over in mijn huid, die ook heel bleek is. Ik ben van plan bruin te worden deze zomer, om meer op een gewone gast en minder op een soort insect te lijken.

‘Ja,’ zegt Nat. ‘Die man die hier voor jullie woonde had ook van die ogen, dezelfde... kleur.’ Hij tuurt door zijn wimpers, leunt achterover en neemt me op. ‘Jij bent net een jongere versie van hem. Hij zwom hier ook ’s ochtends.’ Hij zwijgt even. ‘Hij was aardig, we maakten soms een praatje. Hij maakte graag foto’s van de kust hier.’

‘Ik dacht dat hij dood was,’ zegt Harper. ‘Ben je een geest?’

‘Dat was mijn oom Vernon,’ zeg ik. ‘Hij is inderdaad dood.’

‘Hé, Harper.’ Nat klinkt relaxed, maar ze kijkt op en wordt rood.

‘Sorry,’ zegt ze. ‘Ik word soms iets te persoonlijk.’

‘Al goed. Ik kende hem niet. Mijn vader noemt het de Harlow-look. Grote puilogen, wit vel.’

Ik werp een heimelijke blik op Harper. Haar huid is ook wit, maar dan romig en bezaaid met gouden sproetjes. Zij lijkt tenminste nog op een menselijk wezen, terwijl ik me ervan bewust ben dat dat voor mij niet helemaal opgaat. Ze huivert en ik wil haar mijn trui geven, maar ik doe het niet. Ik heb het wel in films gezien, een meisje je trui geven, maar ik heb het zelf nog nooit gedaan, ik heb nooit echt met een meisje gepraat, en ik voel me bleu.

‘Waar zitten jullie op school?’

‘Edison High, in Castine,’ zegt Nat. ‘We wonen aan de kust.’ Ik heb die huizen aan de kust wel gezien. Ze zijn zilverwit gebleekt en de daken zijn vaak opgelapt met aluminiumtape.

Nat draagt een rafelige afgeknipte spijkerbroek en een verschoten Red Sox-T-shirt dat hem te groot is. Ik voel een brandende schaamte. Op Scottsboro word ik zo vaak voor armoedzaaier uitgemaakt dat ik eraan gewend ben. Mijn moeder legt mijn uniformbroeken elk jaar uit in plaats van nieuwe te kopen. Ik krijg een toelage voor schoolboeken. Maar nu word ik erop gewezen dat ik niet arm ben.

Harper zegt: ‘Ik ga na de zomer naar kostschool.’ Ze zucht. ‘Het is een goede school, en ik bak er niets van. Ik zal het er wel niet lang volhouden. Uiteindelijk zal het wel Fairview worden.’

Ik heb van Fairview gehoord. Daar dumpen de rijken hun dochters als er geen andere plek meer is.

‘Ik hoor ook op Fairview,’ zegt Harper somber. ‘Het is een waarde-loze school voor mensen die waardeloos zijn op school. Iedereen weet het. Zelfs ik weet het.’ Ze frons haar voorhoofd en port met een stok in het zand. ‘Ik wil naar huis.’

‘O. Nou, tot ziens dan.’ Ik ben teleurgesteld, maar ik heb toch een uur met haar gehad.

‘Naar Engeland, bedoel ik.’

‘Ik denk niet dat je dat voor het donker haalt,’ zegt Nat.

‘Ha-ha.’ Ze zucht. ‘Ik wil niet naar kostschool. Ik zal Samuel zo ontzettend missen.’

‘Wie is Samuel?’ Ik vraag het achteloos, al drijft de afgunst een hete

lans in mijn flank. Ik weet niet of ik het goed kan verbergen of niet.

‘O. Mijn hond,’ zegt Harper. ‘Het is een teckel. Hij is klein, maar zo gedraagt hij zich niet. Hij heeft waardigheid. Ze gaan hem aan de huishoudster geven, of dat zeggen ze. Het zal wel gelogen zijn. Mama zal hem wel laten inslapen. Het is zo’n schat. Hij weet het altijd als ik bang ben. Hij komt altijd naar me toe.’ Ze gaat staan en klopt het zand van haar handen. ‘Ik moet nu weg, denk ik. Het wordt zo donker.’

‘Zal ik meelopen?’ biedt Nat aan.

‘Beter van niet,’ zegt ze. ‘Dat vinden ze niet leuk.’ Ze wisselen een blik. Ik ben stinkend jaloers op de vanzelfsprekende intimiteit tussen die twee, en weer vraag ik me af of ze ‘het’ doen.

We kijken allebei hoe ze langzaam het pad op loopt in de schemering, de top van het klif bereikt en verdwijnt in de paarse lucht.

Nat leunt weer achterover. ‘Harper is van elke school in Engeland getrapt.’

‘Waarvoor?’

‘Waarvoor niet? Alles. Ze “wantrouwt geïnstitutionaliseerde gezagsstructuren”.’ Zijn imitatie van haar elitaire Britse accent is best goed.

‘Kennen jullie elkaar al lang?’

‘Een paar jaar. Ze komen hier elke zomer.’

‘Is er... Ik bedoel, hebben jullie iets met elkaar?’

‘Nee.’

‘Ik dacht het.’

‘Nee. Maar ik hou van haar,’ zegt hij.

‘Wat?’ Het is choquerend om zoiets hardop te zeggen, alsof je in het openbaar je kleren uittrekt.

‘Ik hou van haar, zeg ik. Ik zal zorgen dat ze ook van mij houdt, ooit.’

‘Maar je kunt zulke dingen niet zomaar zéggen.’ Ik heb mijn vuisten gebald. Ik heb geen redelijk argument om mijn woede aan op te hangen, wat me nog bozer maakt. ‘Zulke dingen zijn privé, die hou je voor je...’

‘Jij misschien, of dat probeer je,’ zegt hij, plotseling ook boos, ‘maar het lukt je niet zo goed. Je kijkt de hele tijd naar haar als zij het niet ziet, maar je durft haar niet eens recht aan te kijken; het is gênant. Alsof je nooit eerder een meid hebt gezien.’

‘Jij schiet ook niet echt op,’ zeg ik. ‘Hoelang denk je nu al na over, zeg maar, haar hand vasthouden?’

‘Ik kom nog altijd verder dan jij,’ zegt hij zelfverzekerd, en ik weet dat hij gelijk heeft.

Voor ik het beseft geef ik hem een klinkende pets op zijn wang. Hij brengt zijn hand naar de rode afdruk die de mijne heeft achtergelaten. ‘Gaf je me nou een klap?’ vraagt hij langzaam.

Ik deins achteruit voor de vuist die op mijn gezicht afkomt en de stomp raakt mijn borstbeen, net boven mijn hart. De pijn barst uit in mijn borst en ik snak naar adem. Nu val ik hem aan, en het regent klappen op zijn gezicht, borst en overal waar ik hem maar kan raken. Ik ben niet zo’n vechtersbaas, maar Nat ook niet, denk ik, want we slaan geen van beiden echt hard. Toch bezorgt hij mij een blauw oog en ik hem een buil op zijn slaap.

We vechten tot we zand ophoesten en alle plooiën en vouwen van onze lijven vol zand zitten, tot we hijgen en uitgeput zijn. We lijken geen van beiden te kunnen winnen, dus stoppen we er allebei mee, alsof het zo is afgesproken, rollen van elkaar af, blijven op onze rug liggen en spugen zand uit.

‘Sorry.’ Ik aarzel. ‘Ik dacht echt dat jullie tweeën, nou ja, samen waren.’

‘Nee,’ zegt hij. ‘We zijn bevriend.’ Hij zucht. ‘Ik dacht dat jij en ik ook vrienden zouden kunnen worden.’

‘Ja,’ zeg ik. ‘Dat dacht ik ook. Maar dat zit er niet in als we allebei verliefd op haar zijn.’

‘Ik denk dat het toch moet,’ zegt Nat. ‘Vrienden worden, en verliefd op haar zijn.’ Hij heeft gelijk, het is allebei niet tegen te houden.

‘We kunnen niet blijven vechten.’

‘We moeten een soort van pact sluiten.’

‘Oké,’ zeg ik peinzend. ‘Dus, regel één, niet vals spelen, geen achterbaks gedoe. We moeten afspreken dat we van nu af aan geen van beiden meer proberen haar te krijgen. Mee eens?’

‘En we mogen haar er nooit over vertellen,’ zegt hij. ‘Dat is ook een regel. Deal?’

‘Deal.’ Ik geef hem een hand.

Hij voelt voorzichtig met een vinger aan zijn slaap en grimast. ‘Maar goed dat mijn pa ’s nachts vist. Hij slaapt overdag. Hij ziet me pas over een week weer bij daglicht.’ Hij zwijgt even. ‘Maar het was wel leuk. Lekker geknukt.’

We schoppen zand over de smeulende resten van het vuur en lopen het pad op.

‘Tot morgen,’ roept hij over zijn schouder.

Ik durf mijn blauwe oog niet goed aan mijn ouders te laten zien, maar mijn angst blijkt ongegrond. Mijn moeder smeert arnica op mijn gezicht en klakt met haar tong.

‘Het is oké,’ zeg ik. ‘We zijn nu vrienden. Nat en ik.’

‘Maak je altijd vrienden door te stoeien?’ vraagt ze met een lach, en dan begrijp ik dat ze het gezond vindt voor een jongen van mijn leeftijd: *stoeien*.

De volgende dag staan Harper en Nat na het ontbijt bij het witte hek.

Harper kijkt naar mijn oog. ‘Heftig,’ zegt ze, en dan, heel Engels: ‘Neem me niet kwalijk.’ Er hangt een zure lucht om haar heen.

‘Zoals ik al zei,’ zegt Nat, ‘ik struikelde, pakte Wilder en toen vielen we allebei. We rolden het pad af.’ Hij wendt zich tot mij en zegt: ‘We gaan met de boot weg. Hij ligt in het water.’

Harper loopt overdreven voorzichtig over het schaliepad. ‘Niet uitglijden,’ zegt ze, alsof ze het tegen zichzelf heeft, en ze werpt me een blik toe van onder haar wimpers.

De boot dobbert in de ochtendzon op het water. Hij zit vol schilfers en schrammen en je kunt alle kleuren zien waarin hij ooit is geveerd,

als een verslag van zijn verleden. SIRENE, staat er in beverige zwarte letters op de achtersteven. Uit de buitenboordmotor achterin sijpelt olie het water in.

Er zijn maar twee reddingsvesten, en na wat gekibbel zijn we het erover eens dat de enige oplossing is dat we er geen van drieën een omdoen.

‘Eén dood, allemaal dood,’ zeg ik. Het klinkt goed.

‘Zo te zien zijn jullie er best goed in jezelf om te brengen,’ zegt Harper, die me aandachtig opneemt. Ze doet haar grote, lompe gouden horloge af, stopt het behoedzaam in een gripzakje en bergt het op in de locker onder de bank.

De kleine buitenboordmotor tjoekt tegen de golven in. We sturen het open water op, waar we niet zichtbaar zijn vanaf het vasteland, op zoek naar witte haaien. Als we aan alle kanten omringd zijn door donkerblauw water, schakelt Nat de motor uit. We springen om beurten over de rand het diepe in, naar adem snakkend van de kou, hijgend, denkend aan traag bewegende monsters in de diepten onder ons. We zien geen haaien en het begint al snel eenzaam te voelen, niets dan water overal. Wanneer we de kustlijn weer zien, juichen we opgelucht, alsof we dagen op drift zijn geweest.

We varen langzaam langs de kust, voorbij huizen op kliffen, heuvels die bedekt zijn met een tapijt van dennen en met margrietten bezaaide groene weiden. Op een uitgestorven stuk verrassen we een familie zeehonden die op platte stenen in een beschutte inham liggen te zonnen. Ze kijken bedaard naar ons met hun vreemde ronde ogen, maar verroeren zich niet. Ze weten dat we geen bedreiging vormen; we maken nu deel uit van de zee.

Harper praat over Grace Kelly. Ze is dol op Grace Kelly. Het is alsof de woorden haar zo tot barstens toe vullen dat ze er wel uit moeten. Het lijkt bijna onpersoonlijk, haar gepraat, een mechanische voordracht, niet bedoeld als communicatie. ‘Die beheersing,’ prevelt Harper naar de zee. ‘Als actrice, als vrouw. Ze sprak altijd de waarheid, maar ze was een kasteel van eigen makelij. Niemand kon echt bij

haar komen. Het was perfect. Ze zorgde dat ze veilig was in een gevaarlijke wereld.’

‘Harp?’ Nat geeft haar een porretje met zijn voet en ze schrikt.

‘Sorry,’ zegt ze. ‘Acteurs zijn voor mij gewoon heilig, weet je wel?’

Harper vertelt ook over haar hond. ‘Wat ik het meest mis aan Samuel, is hoe hij me tegen mijn vader beschermde,’ zegt ze. Dan schiet ze plotseling overeind en tuurt de kliffen af. ‘Zou de Messenman naar ons kijken?’

‘Joh, daar hoeven we het niet over te hebben,’ zegt Nat. Een zeldzame flits van onbehagen trekt over zijn vriendelijke gezicht. ‘Het is gestoord.’

‘Ik denk dat hij kijkt. Ik denk dat hij wacht tot we op een eenzame plek aanleggen en dan komt hij achter ons aan, snel als een schaduw, met zijn mes boven zijn hoofd...’ Ze houdt haar gebalde vuist achter haar hoofd alsof ze toe wil steken. Haar rode haar valt voor haar gezicht, dat dreigend en angstaanjagend is geworden.

‘Waar heb je het over?’ vraag ik.

‘Die gast die hier huizen binnendringt,’ zegt Harper. ‘De Messenman. Weet je dat niet? Je bent niet van hier, dus niemand vertelt jou iets, denk ik.’

Ik wijs er niet op dat je, als je een groot huis hebt waar je maar een maand per jaar zit, ook niet bepaald ‘van hier’ bent. ‘Vertel jij het me dan maar.’

‘Het was vorig jaar,’ zegt Harper. ‘Insluipingen. Altijd bij vakantie-gangers, niet bij mensen die hier wonen. Maar waar het om gaat...’

‘... is dat hij foto’s van slapende mensen maakt,’ zegt Nat. ‘Het is niet zo spannend als zij het laat klinken.’

‘Hij maakt alleen foto’s van kinderen,’ zegt Harper. ‘En het is wél spannend. Ze denken dat hij kinderen kiest omdat die makkelijker zijn te overmeesteren als ze wakker worden. Dan gaat hij weg. Hij neemt niets mee, zoals ik al zei, niet voor zover ze weten. De mensen weten niet eens dat er iemand binnen is geweest.’

‘Maar hoe...’

‘Hij stuurt de foto’s naar mensen,’ zegt Harper. ‘De polaroids. Dat heb ik mijn vader tenminste horen zeggen. Naar de politie, de ouders. Slapende kinderen. En ze zeggen dat de kinderen op die foto’s een soort dolk op hun keel hebben. Het is de Masons overkomen, en de Bartletts, en nog meer mensen, maar ik weet niet meer wie. Hoe dan ook, aan het eind van de zomer hield het op, maar iedereen vraagt zich af of het weer zal beginnen.’

‘Wij zijn geen kinderen,’ zeg ik. ‘Waarschijnlijk zitten wij wel goed.’ Ik ben een en al onbehagen. En nog iets. Ik kijk naar haar hand, waarmee ze vaak in haar knie of dij knijpt om haar woorden kracht bij te zetten, of alsof ze vastigheid zoekt. Haar nagels zijn tot op het leven afgebeten en er zit een oude, grauw geworden pleister om haar duim. Ze heeft blonde donshaartjes op haar benen, die soms de middagzon vangen als ragfijn goud. Als ik opkijk, zie ik Harper strak naar me kijken.

‘Zijn naam,’ zegt Harper dromerig, nog steeds naar me kijkend. ‘Het is net een liedje. Messenman, Messenman...’

‘Niet doen...’ Ik heb het gevoel dat er iets zal gebeuren als ze de naam een derde keer zegt.

‘Beet!’ roept Nat vanaf de voorkant van de boot, en we schrikken allebei alsof we uit een droom ontwaken.

Nat haalt de spartelende vis van de haak en slaat hem tegen de voorsteven tot zijn hersens uit elkaar spatten in het stralende daglicht. Zijn lijf is lang, mooi en bloedig.

‘Gestreepte zeebaars,’ zegt Nat. Hij stopt de vis in de koelbox en legt de hengel behoedzaam op de bodem van de boot.

We leggen aan op een piepklein wit strandje. Nat vindt oesters die op de rotsen onder het wateroppervlak groeien. Hij maakt ze voorzichtig open met zijn oestermes.

‘Dit heeft mijn pa gesneden,’ zegt hij trots. ‘Cool, hè?’ Het heft van het oestermes is van notenhout, glad gesleten door het gebruik, met een patroon van minuscule visjes. ‘Ik heb het van hem voor mijn verjaardag gekregen toen ik zeven of zo werd.’

‘Mijn pa zou me nooit een mes geven,’ zeg ik jaloers.

‘Hij is best cool,’ zegt Nat. ‘Hij vangt weleens zeehonden, met de haaienbeug. Daarom heeft hij altijd een bootshaak in de Sirene. Wat je doet is, je vaart langsij, mept hem bewusteloos met de haak, slaat de lijn om hem heen en trekt hem een tijdje mee, tot hij alles wil doen wat je zegt. Dan neem je hem mee naar een plekje aan de kust om hem af te maken.’

Zonder tabascosaus of citroen zijn de oesters walgelijk, maar toch eet ik er twee. We maken een vuur van drijfhout. Deze keer gaat het iets beter. We steken niet te veel hout tegelijk aan. We maken de zeebaars schoon, wikkelen hem in aluminiumfolie en bakken hem op de kolen. De vis is op sommige plekken zwartgeblakerd en op andere nog bijna rauw, maar toch verslinden we hem. Spinkrabben stuiven erop af op hoge, dunne poten. We gooien de graten naar ze toe en ze verdringen zich eromheen en eten ze schoon. We liggen op onze rug op het warme witte zand naar de ijle omhoogkringelende rooksliert te kijken. We verbranden rood en pijnlijk in de zon.

Dit is de mooiste dag van mijn leven, had ik bijna gezegd, maar ik hou het voor me. Ik wil al die gevoelens goed verzegeld binnen in me houden, borrelend en gevaarlijk.

Harper trekt een fles Jim Beam uit haar tas. Er zit misschien nog een derde in en we geven hem aan elkaar door, sputterend wanneer de drank gloeiend door onze keel glijdt. ‘Je kunt het net zo goed vertellen,’ zegt Harper in de stilte. ‘Waarom jullie hebben gevochten.’

‘We hebben niet gevochten.’ Ik ben roezig van de whisky. ‘Nat viel op het pad en trok me mee.’

‘Ja hoor. Jullie zijn allebei waardeloze leugenaars.’ Harper houdt de lege whiskyfles in de lucht. ‘Zullen we draaien?’ zegt ze.

Mijn hart kruipt door mijn keel mijn mond in, als een warme klont. Ik heb nog nooit flesje gedraaid, nog nooit gezoend. Ik vraag me af hoe het zou zijn om Harper te zoenen. Ik vraag me af of ik moet kotsen. Nat kijkt naar me. Ik vraag me af, door een wit waas van paniek, wat dit voor ons pact betekent.